Жінко, гойна моя княгине,
Кров холоне, і тіло стигне.
Ізрони сльозу, берегине,
На мої трояндові стигми.

Жінко, відаєш, що розтану,
Переквітнувши в сутінь синю.
Переливщись в тебе востаннє,
У тобі зачинаю сина.

І, роздерши заслону ночі,
Ти стогнатимеш від любові.
Понад груди твої дівочі
Ллються коси твої шовкові.

А відтак на широкім ложі
Вже навіки тебе не стане.
Тільки чорно-криваві рожі
Вколо білого твого стану.

І прийдуть до тебе бояре.
Кожен скаже: моєю буде.
Для одного зготуєш чари –
Бурштинове вино-отруту.

А для другого – ніж у серце,
Щоб над ранок зійшов росою.
А від третього – не спасешся,
Бо полонить тебе красою.

Затріпочеш, застогнеш стиха,
Як уп’ється у груди білі, –
Та згадаєш про віщі стигми
На моєму старому тілі,

І про сина, що голос крові
Вже почув у твоєму лоні.
І проллються коси шовкові
На троянди чорно-червоні.